

உலக நாடுகள் வரிசை—4.

த ர ய் ல ந் து

“ சோமலி ”

பாரி நிஜையம்
59, பீராட்வே-சென்னை 1.

முதற் பதிப்பு : சூலை, 1960

உரிமை ஆசிரியர்க்கே.

விலை 50 காசு

Library Classification No.

Dewey 915 : 93

மாருதி பிரஸ், 83, பீட்டர்ஸ் ரோடு, சென்னை-14.

கல்கத்தாவிலிருந்து இரண்டு மணி நேர விமானப் பயணத்தில் இருக்கிறது, தாய்லந்து. இது, தென் கிழக்கு ஆசியாவிலேயே கேந்திரமான நாடு. பல நூற்றாண்டுகளாகச் சுதந்தரமாக இருந்திருக்கும் தனிச்சிறப்பை இன்றளவும் பெற்றிருக்கிறது தாய்லந்து. அரிசி வளம், தண்ணீர்ப் பெருக்கு, அழகிய தலைநகர் ஆகியவையும் இந்நாட்டுக்கு உண்டு. ஈராயிரம் ஆண்டுகளாக இந்தியாவுடன் உறவு உடைய இந்த நாட்டில் இந்தியக் கலை பொலிவுடன் விளங்குகிறது. திருப்பாவை, திருவெம்பாவை படிக்கும் வழக்கம் இங்கு உண்டு. தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. இன்று செல்வச் செழிப்பும் அரசியல் முக்கியத்துவமும் பெற்றிருக்கிறது தாய்லந்து. மலர்ந்த முகத்தினராகிய இந்த மக்களின் நம்பிக்கைகள், திருமண முறைகள், இரட்டைக் குழந்தைகள், சயாம் பூனைகள் பற்றிய குறிப்புக்கள் இந்நூலில் தரப்பட்டுள்ளன.

1875

THE

REPORT

OF THE

COMMISSIONERS

OF THE

LAND OFFICE

FOR THE YEAR

1875

IN

ANSWER

TO A RESOLUTION

PASSED BY THE

HOUSE OF COMMONS

ON THE 12TH MARCH 1875

BY

W. E. GLADSTONE

SECRETARY

TO THE

LAND OFFICE

LONDON

PRINTED BY

H. K. BULLOCK

AND

C. CLAY

PRINTERS

TO HER MAJESTY

BY APPOINTMENT

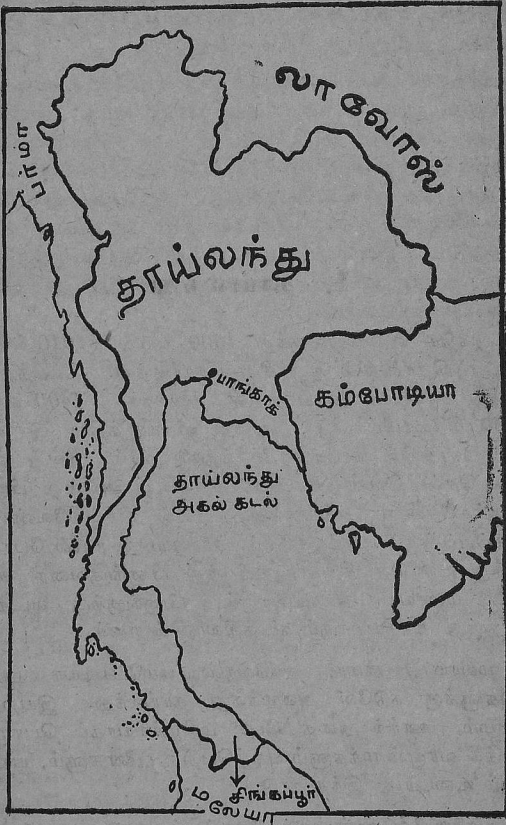
1875

1. தாய்லந்து

இந்திய எல்லையிலிருந்து 1000 மைல் (1610 கிலோ மீட்டர்) தொலைவில் இருக்கிறது தாய்லந்து. கல்கத்தாவி லிருந்து பாங்காக் (தாய்லந்தின் தலைநகர்) 1400 மைல் (2250 கிலோமீட்டர்); ஆகாய விமானத்தில் இரண்டு மணி நேரத்தில் போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம். வேறு வழி யாகச் செல்ல வேண்டுமாயின், சிங்கப்பூர் அல்லது பினாங் குக்குச் சென்று அங்கிருந்து ரயில்ல் செல்லவேண்டும். சிங்கப்பூருக்கும் பாங்காக்கும் நேரடியான ரயில் போக்கு வரத்து உண்டு; சிங்கப்பூரிலிருந்து பினாங்குவரை அந்த ரயிலை மலாயா அரசியலாரும், பினாங்குக்கு வடக்கே தாய்லந்து அரசியலாரும் நடத்திவருகின்றனர்.

மலாயா, பர்மா, லாவோஸ், கம்போடியா ஆகிய நாடுகளுக்கு நடுவே அமைந்தது தாய்லந்து. இயற்கை வளமும், ஊர்க் கதை பேசி மகிழ்ச்சியாகப் பொழுது போக்கி வாழும் மக்களும் புகழ்பெற்ற பூனைகளும், யானை களும் உடையது இந்த நாடு.

யானையின் முன்புறத் தோற்றம் — இடது பக்கமும் வலது பக்கமும் அகன்ற காதுகள், கீழே நீண்டு வளர்ந்து

தொங்கும் தும்பிக்கை : இதுதான் தாய்லந்து நாட்டின் வடிவம். இதைப் படத்தில் காணலாம்.

இந்த நாட்டின் பரப்பளவு 2 லட்சத்து 148 சதுரமைல் ; அதாவது தமிழ் நாட்டைப்போல நான்கு பங்கு. வடக்கே இருந்து தெற்கே 1650 கிலோமீட்டர் தொலைவுக்கும், கிழக்கே இருந்து மேற்கே 775 கிலோமீட்டர் தொலைவுக்கும் தாய்லந்து பரவிக் கிடக்கிறது. கடற்கரையின் நீளம் 2100 கிலோமீட்டர் (தமிழ்நாட்டின் கடற்கரை 1000 கிலோமீட்டர் நீளமுடையது). மக்கள் தொகை இரண்டு கோடி பத்து லட்சம் ; அதாவது தமிழ்நாட்டின் மக்கள் தொகையில் முக்கால் பங்கு.

தாய்லந்துக்குச் சயாம் என்ற பெயர்தான் 1939 வரை இருந்துவந்தது. வரலாறு தொடங்கிய காலந்தொட்டு, சுதந்தரமாக உள்ள நாட்டில் வாழ்கிறோம் என்ற பெருமை அந்த மக்களுக்கு எப்போதும் உண்டு. 1939-இல் உலகப் போர் ஏற்பட்டு, பல நாடுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக உரிமை இழந்து தாழ்வுற்று, அடிமை நாடுகளாயின. அப்போது, தங்களுடைய சுதந்தரத்தை வெளியார் உணரச் செய்யுமாறு, தங்கள் நாட்டுக்குத் "தாய்லந்து" என்ற பெயரை இட்டனர். தாய்லந்து என்ற சொல்லுக்குச் "சுதந்தரமாக உள்ள மக்களுடைய நாடு" என்று பொருள். 1945-இல் மீண்டும் சயாம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. 1949 மே 11 முதல் மறுபடியும் தாய்லந்து என்ற பெயர் வழங்கி வருகிறது.

தாய்லந்தில் 30 லட்சம் சீனர் வாழ்கின்றனர். மலாய்க்காரர், கம்போடியர் போன்ற ஏனைய வெளிநாட்டினர் 10 லட்சம் பேர் உள்ளனர். எஞ்சியவரெல்லோரும் தாய்லந்து மக்களே. இந்த மக்களின் நிலை, பழக்க வழக்கங்கள், பண்பாடு ஆகியவை பற்றி, பின்னர்க் கூறுவோம்.

தாய்லந்துக்குப் பெரும் புகழ் தந்திருப்பவை யானையும் பூனையும். இவை வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லுகின்றன. தாய்லந்து மக்கள் தங்கள் நாட்டுக்கு வெளியே செல்லுவது அரிது.

யானை இறந்தாலும் ஆயிரம் பொன், இருந்தாலும் ஆயிரம் பொன் பெறும். இந்த உயிரினங்கள் தாய்லந்தில் ஏராளமாக உள்ளன. யானைப்பாகனாகத் தொழில் நடத்து பவரும் அங்கு பலர் இருக்கின்றனர். யானைகளுள் அரிதானதும் விலை மிக்கதுமாகிய வெள்ளை யானை பிடிக்கப்படும் போது, அது அரசர்க்கு அன்பளிக்கப்படுகிறது.

சயாம் பூனை, நம் நாட்டுப் புனுக்குப் பூனை போன்றது. ஆனால், அதிலிருந்து புனுகோ வேறு எப்பொருளுமோ வெளிவருவதில்லை. பொன் நிறத்தை ஒத்த ஒருவகை மஞ்சள் நிறம் உடையதாகவும், ஊதா நிறக் கண்கள் பெற்றிருப்பதும், அவற்றுக்கே உரித்தான ஒருவகைக் கீச்சுக் குரல் வாய்த்திருப்பதும் சயாம் பூனைகளின் தனிச் சிறப்புகள். இவற்றின் குட்டி பிறக்கும்போது வெள்ளை நிறமாக இருந்து, பிறகு தாய்ப் பூனை போன்று பொன் நிறம் பெறுகிறது. இந்தப் பூனைகளை வீட்டில் வைத்து வளர்க்க எல்லோரும் விரும்புகிறார்கள்.

சயாம் இரட்டைக் குழந்தைகள் அண்மைக் காலத்தில் புகழ்பெற்றுள்ளனர். பிற இரட்டைக் குழந்தைகள் போலன்றி, இக் குழந்தைகள் ஒருடலாகப் பிறந்து பிறகு அறுவை மருத்துவத்தால் இரண்டாக்கப்பட்டவை எனினும், ஒரு குழந்தைக்கு ஏற்படும் இன்ப துன்பங்கள் யாவும் மற்றொரு குழந்தைக்கு ஏற்படுவது விஞ்ஞானம் விளக்க முடியாத விந்தையாக இருந்துவருகிறது.

தாய்லந்தில் மிகுதியாகக் கிடைப்பவை — விஷப் பம்புகள், மாம்பழம், வாழைப்பழம், மாதுளை, அன்னாசிப்பழம்.

தாய்லந்தில் இருப்பவை—நூற்றுக்கணக்கான கால்வாய்கள், ஆயிரக்கணக்கான சந்துகள், 18,000 பெளத்த மடங்கள், ஒன்றரை லட்சம் பெளத்த துறவிகள், புத்த சமயத்தினர் ஒன்றரைக் கோடிப் பேர்.

தாய்லந்தில் இல்லாதவை — எஃகு ஆலை, பெருந்தொழில்கள், உழவரல்லாத நிலச்சுவான்தார், வானம்பார்த்த பூமி.

தாய்லந்தில் காணத்தக்கவை — இந்தியக் கலையின் சின்னங்கள், பழங்காலத்துக் கால்வாய்கள், பாங்காக் நகரம், செய்ங் மை (வட தாய்லந்து), சோங்க்லா (தென் தாய்லந்து), அயோத்யா (முன்னாள் தலைநகர்) ஆகிய சிறு நகரங்கள்.

2. மக்களும் அவர்களுடைய பண்பாடும்

தாய்லந்து முழுதும் ஒரே நாடு எனினும், பகுதிக்குப் பகுதி பல வேறுபாடு உண்டு. மலைவளம் நிறைந்த வட பகுதியில், பள்ளத்தாக்குகளில் தாய் மக்களும் மலைப்பகுதிகளில் பழங்குடியினரான திபேத்-பர்மியரும் வாழ்கின்றனர். வடகிழக்குப் பகுதி லாவோஸ் நாட்டு எல்லையில் இருக்கிறது. இங்கு வாழும் தாய் இனத்தவருக்கு லாவோ என்று பெயர். இந்தோசீனா நாட்டிலிருந்து வந்த சிறு பான்மைச் சமூகத்தினரும் இங்கு வாழ்கின்றனர். மீனும் ஆறு பாய்ந்து வளப்படுத்தியுள்ள நெற் களஞ்சியமாகிய

நடுப்பகுதியில் வாழும் மக்களுக்கு மட்டுமே சயாமீஸ் அல்லது சயாம்காரர் என்ற பெயர் உண்டு. மலாயா நாட்டை ஓட்டியிருக்கிறது தாய்லந்தின் தென்பகுதி. இங்கு வாழ்பவர்கள் மலாய் ரத்தக் கலப்பு உள்ள தாய் இனத்தவர் ; இவர்களில் பாதிப்பேர் முஸ்லிம்கள்.

மத அடிப்படையில் முக்கியமானது பௌத்த மதம். தாய்லந்தின் அரசர் பௌத்த மதத்தவராக இருக்க வேண்டும் என்பது அந்த நாட்டுச் சட்டம். அரசியலார் பௌத்த மதத்து ஆதினங்கள் வாயிலாகவே கல்வி புகட்டி வருகின்றனர். கிறித்தவ சமயத்தவர் நடத்தும் கல்வி நிலையங்களும் உள்ளன.

பொதுவாகக் கூறுமிடத்து, சீனர்கள் தங்களுடைய பண்பாட்டைத் தாய்லந்திலும் கைக்கொள்ளுகின்றனர். சீன மொழியைப் பேசுகின்றனர். சீன மொழியை மட்டும் தெரிந்துகொண்டு பாங்காக்கில் வாழ்ந்துவிடக்கூடிய அளவு அவர்கள் அந்நகரில் பெருகியுள்ளனர். குச்சியால் தான் சாப்பிடுகின்றனர்.

சீனர் அல்லாத ஏனையோரிடம் சீனர்மீது ஒருவகை வெறுப்பு உணர்ச்சி நிலவிவருகிறது. பொதுவாகக் கூறுமிடத்து, தாய்லந்து மக்களின் பண்பாடு இந்தியப் பண்பாடு, சீனப் பண்பாடு ஆகிய இரண்டின் “கூட்டு” எனலாம். நுணுக்கமாகக் கூறவேண்டுமாயின், பர்மா, கம்போடியா, வடமலாயா, லாவோஸ், இந்தியா, சீன ஆகிய வற்றின் பண்பாடுகளின் “அவியல்” என்று சொல்லலாம். இவை யாவும் மாறி தாய்லந்து வாழ்நர் அனைவரும் வெள்ளைக்கார நாகரிகத்தில் மோகம் உடையவராகி இப்போது முற்றிலும் வெள்ளையராகி வருகின்றனர், இரத்தத்தில் தவிர. ஆசியாவில் வேறு எந்த நாட்டு மக்க

ளிதமும் இவ்வாறு ஆங்கிலேய அமெரிக்க நடை உடை பாவனைகளில் மூழ்கிவிட்டவர்களைக் காண இயலாது.

தாய்லந்து மக்கள் வீரும்பி உண்பவை பச்சரிசியும் மீனும். பெளத்தத் துறவிகளில் ஒரு சிலர் சைவ உணவு மட்டுமே உட்கொள்வர். ஏனையோர் எல்லோரும் இறைச்சி தின்பர்.

மேனாட்டு ஆடை அணிவது இப்போது தாய்லந்தில் வழக்கமாக இருந்துவருகிறது. சிறப்பான நாட்களில் மட்டும் இந்நாட்டினர் தங்களுக்கு உரிய உடையை தார்பாச்சுக் கட்டி உடுத்துகின்றனர். தார்பாச்சுக் கட்டுவது ஆடவரைப்போலப் பெண்களிடமும் பரவியிருக்கிறது. ஆடவர் " பக்கோமா " என்ற உடையையும் உபயோகிக்கின்றனர். இது, நம் நாட்டில் பயன்படுத்தப்படும் துண்டு போன்றது. பக்கோமாவை இடுப்பில் கட்டிக்கொள்ள, லாம் ; தலைப்பாகையாகப் பயன்படுத்தலாம் ; சுருட்டித் தலையணைக்குப் பதிலாக வைத்துக்கொள்ளலாம். குளித்த பின் உடலிலுள்ள ஈரத்தை துடைக்கவும் தாய்லந்து மக்களுக்கு இது உதவுகிறது. தாய்லந்துக்குத் தேவையான துணி அனைத்தும் வெளிநாடுகளிலிருந்தே இறக்குமதி ஆகிறது. அந்த நாட்டில் உற்பத்தியாவது லாம்பூன் என்ற பட்டுத்துணி. இது முரடானது ; பலவகை நிறங்கள் அள்ளித் தெளிக்கப்பட்டது ; இது பெரும்பாலும் அமெரிக்காவுக்கு ஏற்றுமதி ஆகிறது.

பிறரைச் சந்திக்கும்போது கை குலுக்குவது இன்னும் அவ்வளவாகப் பரவவில்லை. இரு கைகளையும் சேர்த்துக் கும்பிட்டு, தலைவணங்கி மரியாதை செய்வதே வழக்கம். கையை எவ்வளவு உயரத்துக்குத் தூக்குகிறார்களோ, அந்த அளவுக்கு எதிரில் வருபவரை மதிப்பதாகக் கருத்து.

“வணக்கம்” என்ற பொருளில், “சுவா ஆதி” என்று கூறுவது மரபு.

ஒவ்வொரு வீட்டைச் சுற்றிலும் கால்வாயும் ஒரு பாலமும் இருக்கும். கால்வாயில் செல்லும் போக்கு வரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு—தமிழ்நாட்டுச் சிற்றூர் களில் வேலையில்லாத கூட்டத்தினர் கிராமச் சாவடிகளிலும் பள்ளிக்கூடத் திண்ணைகளிலும் தாழ்வாரங்களிலும் உட்கார்ந்துகொண்டு பஸ்களில் செல்லுபவரைப் பற்றிக் கணக்கெடுத்து வருவது போல — பாலத்தில் உட்கார்ந்து கதை பேசிப் பொழுது போக்குவதுதான் தாய்லந்தின் பெரிய தொழில். கவலையில்லாமல் வாழ்ந்து கண்டதே கண்டும் உண்டதே உண்டும் பேசியதே பேசியும் நாட்களைக் கழிப்பது அவர்களுக்கு இயற்கையாகி விட்டது. “மை பென் ரெய்” (கவலைப்படாதே) என்பது அவர்கள் அடிக்கடி சொல்லும் சொற்றொடர். அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தத்துவமும் அதுவே.

தாய்லந்தில் வழங்கும் பெயர்கள் அனைத்தும் சம்ஸ்கிருதப் பெயர்களின் திரிபுகளே. ஆடவர் பெயர்களில் சில வருமாறு :—

அநுமான் ராஜாதொன்
பிர சென் துரியங்க
பொரிபால் பூரிபந்து
சில்ப பிரஸ்ரி
பூன பிரிங் சுவான்
விப் சிவாசரிய னேன் (சிவ சரவணபவன்)
தனித் யுப் ஹோ
பித்யாலட் பிரித்யா கோர்ன்

பெண்களுக்கு சீ (ஸ்ரீ, அதாவது லட்சுமி), சோம் (சிவப்பி), சுபா (சுபத்ரா) என்ற பெயர்களை இட்டிருக்கின்றனர்.

தாய்லந்தின் இசை இந்தியாவிலிருந்து இரவல் வாங்கப்பட்டதே. தாய்லந்து நாட்டினர் தங்களுடைய தேசிய கீதத்தை மோகன ராகத்தில் பாடுகின்றனர். தம்புரா, புல்லாங்குழல் போன்ற இசைக் கருவிகளும் அங்கு உண்டு. ஆயினும் இவற்றை இசைப்பவர் மிகச் சிலரே ஆவர். இந்நாளில் இசை என்பது மேனாட்டு இசையே என்ற நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

தைகோன் என்ற நடனக்கலை தாய்லந்தில் பரவியிருக்கிறது. இது மலையாளத்துக் கதகளி போன்றது. தைகோன் நடனமும் பொம்மலாட்டமும் தான் தாய்லந்து நடனத்தில் சிறப்பாகக் கவனிக்கத்தக்கன.

தாய்லந்தின் கட்டிடக் கலையின் முக்கியக் கூறுகள்:— நீண்ட சதுரமான மண்டபங்கள், அவற்றின்மீது மூன்று நிலை மாடம், மாடத்தின்மீது அரசனின் முடி போன்ற கூரை.

நகைச்சுவை உணர்ச்சியும் வெளிநாட்டாரிடம் அடக்கமாகவும் அன்பாகவும் நடந்துகொள்ளும் இயல்பும் தாய்லந்து மக்களிடம் உள்ளன. இவர்களுடைய முகம் அன்றலர்ந்த செந்தாமரை மலர் போன்று காட்சி தரும்.

தொடக்கப்பள்ளி தொடங்கிப் பல்கலைக் கழகம் வரை, தாய் மொழியிலேயே பாடங்கள் கற்பிக்கப்படுகின்றன. அன்றாட வாழ்வில் ஆங்கிலமொழி மேன்மேலும் செல்வாக்கு அடைந்துவருகிறது.

3. பெண்கள்

தாய்லந்தில் பெண்களுக்கு ஆடவரோடு சமமான உரிமைகள் கிடையாது. கட்டிட வேலைகளிலும் கடைகளிலும் பெண்கள் வேலை பார்க்கின்றனர். ஆனால், அவர்கள் தங்களுடைய பொருளாதார உதவிக்கு ஆண்களை எதிர்பார்த்தே ஆகவேண்டும். எந்த இடத்திலும், ஆடவரைவிடப் படிமானமான (தாழ்ந்த) இடத்திலேயே பெண்கள் இருக்கவேண்டும்,

அடிமைகளாக விலைக்கு வாங்கி வீட்டில் குற்றேவல் புரியவும், இன்ப வாழ்வுக்கும் பெண்களை வைத்திருக்கும் பழக்கம் பல தலைமுறைகளாக இருந்துவந்தது. கணவன் அல்லது தகப்பனர் கொடுக்க வேண்டிய கடன்களுக்காகப் பெண்களைச் சிறைப்படுத்திக் கடன் கொடுத்தவர் வைத்துக்கொள்ளும் கொடுமையும் சென்ற தலைமுறை வரை பொதுவான நிகழ்ச்சியாக இருந்துவந்தது.

வேலைக்காரப் பெண்கள் எசமானரிடம் மண்டியிட்டுச் செல்லும் வழக்கமும் தாய்லந்தில் இருந்துவருகிறது.

வெற்றிலை போடுவது பெண்களிடம் பல்கிப் பெருகி இருக்கிறது. பிரெஞ்சு ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடுகள் அருகே இருப்பதால், தாய்லந்துப் பெண்களிடம்—நகரங்களில் வாழ்பவர் சிலரிடம்—பிரெஞ்சு அழகிகளைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்ற ஆர்வம் வேரூன்றியிருக்கிறது.

4. பொருளாதார நிலை

வடக்கே உயர்ந்த மலைகள், தெற்கே சிறு குன்றுகள், நடுவே வளமான பகுதிகள்—இவ்வாறு இயற்கை நலங்கள் ஒருங்கே அமைந்துள்ளன. ஆற்று வளம் மிகுதி.

இங்குள்ள மீகாங் ஆறு உலகிலுள்ள நீண்ட ஆறுகளில் ஏழாவது. சால்வீன், மீனும் ஆசிய பெரிய ஆறுகளும் உள்ளன. மீனும் ஆறு பாய்ந்து வளம் கொழிக்கும் பகுதிகளில்—இந்தியாவில் கங்கை, காவிரிச் சமவெளிகளில் போல—மக்கள் நெருக்கடி மிகுதியாக இருக்கிறது. இப் பகுதியில் ஒரு கோடி மெட்ரிக் டன் (மெட்ரிக் டன் என்பது 2,000 பவுண்டு எடை உள்ளது) அளவு அரிசி உற்பத்தி ஆகிறது. இதனால், ஆசிய நாடுகள் பல வற்றுக்கும் அரிசி அனுப்பிச் செல்வம் ஈட்டும் செழிப்பான நிலை தாய்லந்துக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வாறு அரிசி வேளாண்மை சிறந்து விளங்குவதற்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன. மழை 50 அங்குலத்திற்கு மேல் 100 அங்குலம் வரை பெய்கிறது. நம் நாட்டில் மலையாளம், அசாம் பகுதிகளில் மட்டுமே இத்தகு மழை உண்டு. கால்வாய்கள் நாடெங்கும் இருப்பதால், அவற்றின் வாயிலாகப் பாசனத்திற்கு வேண்டும் தண்ணீர் தட்டின்றிக் கிடைக்கிறது. சென்ற சில ஆண்டுகளுக்கு முன் வரை, அந்தக் கால்வாய்கள் வழியாகத்தான் படகுகளில் அரிசி, மீன் முதலிய பொருள்களின் வாணிபம் நடைபெற்று வந்தது.

உழவரில் 100-க்கு 85 பேர் சொந்த நிலம் உடையவராக உள்ளனர். சாதாரணமாக, ஒவ்வொருவருக்கும் 10 ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறது. “ஆறு சூழந்தைகளையும் நான்கு ஏருமை மாடுகளையும்” வைத்துக்கொண்டு அந்த உழவர்கள் விவசாய வேலையைச் செய்கின்றனர். வேளாண்மைக் காலத்தில், சூழந்தைகள் பெற்றோருக்கு உதவியாக வேலை பார்ப்பதற்காக, பள்ளிக்கூடங்களுக்கு விடுமுறை விடப்படுகிறது.

அரிசிக்கு அடுத்தபடி முக்கிய ஏற்றுமதி எருமை மாடு. இவற்றின் உருவம் மிகப் பெரிது. கனமான தோல் வேண்டு வோர் இந்த மாடுகளை வாங்குகின்றனர். இவை வியட்னாம், மலாயா, பிலிப்பைன் நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியாகின்றன.

நாட்டின் பரப்பில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு காடு. இவற்றில் கிடைக்கும் தேக்கு மரம், உலகெங்கும் கிடைப்பதில் மூன்றில் ஒரு பங்கு. இது தவிர, சவுக்கு, மூங்கில், தென்னை, பாக்கு, மாமரங்களும் பல்லாயிரக் கணக்கில் உள்ளன.

தொழில் வளர்ச்சி என்பது தாய்லந்தில் 1950-இல் தொடக்கக் கட்டத்தில் இருக்கிறது. அதற்குமுன் அங்கு இருந்ததெல்லாம் ஒரு சிமிண்டுத் தொழிற்சாலையும். தேங்காய் நாறு உரிக்கும் இயந்திரம் உள்ள தொழிற் சாலையும் தான். இவற்றின் பங்குகளை மட்டும் விற்க, பங்கு மார்க்கட் எப்படி அமையும்? சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் பாங்காக் நகரில் பழைய சாமான்களை ஏலம் போடும்போது இடையே, "தாய் சிமிண்ட்ஸ், 10 பங்கு இருக்கிறது, ஒரு தரம், இரண்டு தரம்" என்று ஏலக் கேள்வி கேட்கப்படும்.

சுரங்க வளம் தாய்லந்தில் நிறைந்திருக்கிறது. மின்சார பல்புகள் செய்யப் பயன்படும் டங்ஸ்டன் என்னும் உலோகமுள்ள சுரங்கங்கள் பர்மிய எல்லை ஓரத்தில் மிகுதியாக உள்ளன. ஜிர்கான் என்னும் ஒருவகையான இயற்கை வைரம், பலவகை நவமணிகள் ஆகியன உள்ள சுரங்கங்களும் இருக்கின்றன. தங்கச் சுரங்கங்களுக்கும் குறைவில்லை. நாட்டின் நாணயத்துக்கு 78% தங்கம் இருப்பு வைத்திருக்கிறார்கள். இதனால் இந்த நாணயம் வெளிநாட்டு நாணயம் எதனுடனும் உறவு வைத்துக்

கொள்ளாமல், தானே இயங்கும் ஆற்றல் பெற்றிருக்கிறது. தாய்லந்து நாணயத்துக்குத் திக்கல் அல்லது பாட் என்று பெயர். 4 திக்கல் ஓர் இந்திய ரூபாய்க்குச் சமமானது.

ஈயச் சுரங்கங்களும் தாய்லந்தில் ஓரளவு உள்ளன. ஆனால், ஈய வியாபாரம் சர்வதேச ஈயக் குழுவின் கட்டுப்பாடு திட்டங்களுக்கு உட்பட்டிருப்பதால் தாய்லந்துக்கு அதனால் பயன் ஏற்படவில்லை. தவிரவும் ஈயச் சுரங்கங்கள் பிரிட்டிஷாருக்கும் ஆஸ்திரேலியருக்கும் உரியனவாக இருக்கின்றன. இவ்வாறே ரப்பர்த் தோட்டங்களில் பாதி உள்நாட்டினர்க்கும் மற்றொரு பாதி சீனருக்கும் சொந்தமாக உள்ளன.

உள்நாட்டு வியாபாரம் அனைத்தும் சீனர் கையில் இருக்கிறது. வெளிநாட்டு வியாபாரம் ஆங்கிலேயரிடம் இருந்து வருகிறது. போருக்குப் பிறகு (அதாவது 1945-க்குப் பின்) அமெரிக்காவின் பொருளாதார உதவி தாய்லந்துக்குத் தடையின்றிக் கிடைத்து வருகிறது. அமெரிக்க எண்ணெய்க் கம்பெனிகள் எண்ணெய் விற்கும் தொழிலை இங்கு மேற்கொண்டிருக்கின்றன. பிற பல அமெரிக்க வணிகரும் தாய்லந்தில் முதலீடு செய்ய முன்வந்துள்ளனர்.

தாய்லந்தின் தேசிய வருமானம், ஓர் ஆளுக்கு 450 ரூபாய். இது இந்தியாவைவிடக் கூடுதல். ஆனால், ஜப்பானின் தேசிய வருமானம் 1250 ஆகவும் பிலிப்பைன்சின் தேசிய வருமானம் 1135 ஆகவும் இருக்கிறது. அந்த நாடுகளை ஒட்டித் தாய்லந்து முன்னேறுதிருப்பதற்குக் காரணம், தாய்லந்து மக்களின் சோம்பல்தான்.

5. அரச குடும்பம்

தாய்லந்து, இங்கிலாந்தைப்போல, முடி ஆட்சி நாடாக இருந்து வருகிறது. இப்போது உள்ள அரச குடும்பம் 1782 முதல் தாய்லந்தை ஆண்டு வருகிறது. 150 ஆண்டுகள் அரசருடைய ஆணை மட்டுமே நிலவி வந்தது. 1932 முதல், மக்களாட்சி முறைக்கேற்ற அமைச்சரவை தாய்லந்தில் இருந்து வருகிறது. சட்டப்படி ஆளும் பொறுப்பும் மரியாதையும் அரசார்க்கு உண்டு. இரர்ணுவத்தார் அமைச்சர் அவைகளை மாற்றி அமைப்பது அங்கு நடந்தவண்ணமாக இருக்கிறது. ஒரு தடவை, அரசர் கொலை செய்யப்பட்டார். யாரால் அவர் கொலை செய்யப்பட்டார் என்பது கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. அரண்மனைக்குள் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றி விசாரிக்க லாகாது என்ற கருத்து நிலவியது. அரசர் கடவுளுக்கு ஒப்பானவர். எனவே, இறந்த பின்னர் அவர் உடலை அறுத்துப் பார்ப்பது அரச துரோகம் என்றும் கூறி விட்டனர்.

தாய்லந்து மக்களுக்குத் தம் அரசரிடம் பெரு மதிப்பு உண்டு. அரச குடும்பத்தில் யாராவது இறந்துவிட்டால், சவத்தை (30 டன் எடையுள்ள) ஒரு தேரில் வைத்து, நாட்டு மக்கள்தான் அந்தத் தேரை மயானத்துக்கு இழுத்துச் செல்லுவர். அந்தத் தேர்க்காலுக்கு 200 முட்டுக்கட்டை கொடுப்பதும் வழக்கம்.

1946-இல் ஒன்பதாவது ராமா (ராமா என்பது அங்கு பெரு வழக்காக உள்ள பெயர்) என்பவர் பட்டத்துக்கு வந்தார். இவர் அமெரிக்காவில் பிறந்தவர். கிளாரினட் என்னும் இசைக் கருவியை இயக்குவதில் இணையற்றவர்.

தாய்லந்து அரசர்கள் மதப் பற்று மிக்கவர்கள். ஓராண்டுக்கு 15 நாள் பௌத்தத் துறவியாக இருப்பார்கள். அப்போது அரசப் பொறுப்பை வகிக்க, வேறு ஒருவர் ("ரீஜண்ட்" ஆக) நியமிக்கப்படுவார். எனினும், அவர்களுக்குப் பிற சமயங்களின்மீது வெறுப்புக் கிடையாது. சிறித்தவக் கோயில்கள் பலவற்றுக்கு அவர்கள் ஆண்டு தொறும் கொடை அளித்துவருகின்றனர். ஹிந்து மதத்திலும் அவர்களுக்குப் பற்றுதல் ஓரளவு உண்டு.

பிற நாடுகளைவிடத் தாய்லந்தில் பௌத்த மதத்தில் ஹிந்து மதத்தின் சாயல் நன்கு தெரிகிறது. தாய் அரச குடும்ப நிகழ்ச்சிகளே இதற்குச் சான்று. அரசர்க்கு முடி சூட்டும்போது வேதமும் மந்திரமும் ஓதுகின்றனர். கும்பம் வைக்கின்றனர். இந்தியாவில் காசியிலிருந்து வரவழைத்த கங்கை நீரால் அரசர்க்கு அபிஷேகம் செய்கின்றனர். அந்த நிகழ்ச்சிகளில் உச்சிக்குடுமி வைத்த ஹிந்து அர்ச்சகர்களும் கலந்துகொள்கின்றனர். அந்த அர்ச்சகர்களின் முன்னோர்கள் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்து நாகர்கோவிலினின்று சென்றவர்களாம்.

பாங்காக் நகரிலுள்ள சிவன் கோவிலில் மார்கழி மாதத்தில் 10 நாள் திருவிழா நடைபெறுவது வழக்கம். அப்போது சிவபெருமானுக்கு அருகே, அரசர் ஊஞ்சலில் வீற்றிருப்பார். தாய் எழுத்தில் எழுதப்பட்ட திருப்பாவை—திருவெம்பாவை அந்தப் பத்து நாட்களிலும் படிக்கப்படும். 1940 முதல் இந்த விழாக் கொண்டாடுவது கைவிடப்பெற்றிருக்கிறது.

பட்டத்திற்கு உரிய குழந்தை பிறந்ததும் சோதிடரை வரவழைத்து, குழந்தையின் ஜாதகத்தைக் கணிக்கச் செய்து அதற்கேற்பக் குழந்தைக்குப் பெயர் சூட்டப்படும்

அரசர் செல்லும் வழி நெடுக, அரிசியையும் பூவையும் தூவுவது அந்நாட்டு மரபு; அகநாநூற்றில் கூறப்பெற்றிருக்கும் வாழ்த்து முறை இது.

அரச குடும்பத்தினர் சிறுவயதிலேயே சம்ஸ்கிருத மொழியைக் கற்று வருகின்றனர். அவர்களைப் பின்பற்றி சமூகத்தில் உயர்ந்தவர்களும் சமயப்பற்று உள்ளவர்களும் பாவி மொழியையும் சம்ஸ்கிருத மொழியையும் ஒரு சிறு அளவு கற்று, அதையொட்டித் தங்கள் மன நிலையை உருவாக்கிக்கொள்ளுகின்றனர். 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஆண்ட சலா லங்கோன் (சோழ அலங்காரன் என்பதன் மருஉ) என்ற மன்னன், தாய்லந்து அரசர்களுள் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இன்றிப் புகழுடன் விளங்கினான். பர்மாவுடனும் கம்போடியாவுடனும் எல்லைத் தொல்லை விளையாதவாறு ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொண்டான். பல சீர்திருத்தங்களைப் பரப்பினான். கண்மூடி வழக்கமெலாம் மண்மூடிப் போகவேண்டுமென விழைந்தான். அரச குடும்பச் சிறுவர் சிறுமியர்க்கு ஆங்கில அறிவு புகட்ட வெள்ளைக்கார அம்மையர்களை ஆசிரியராக அமர்த்தினான். அது முதல், ஆங்கிலம் கற்பது அரண்மனை வழக்கமாக நிலவிவருகிறது.

தாய்லந்து அரச குடும்பத்தினரின் வேடிக்கையான பழக்கவழக்கங்களைப்பற்றிக் கதை கதையாக எழுதலாம். 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை, அரசர்கள் தங்கள் சகோதரிகளையே மணந்துகொண்டனர். அரச ரத்தத்தில் வேறு ரத்தம் கலக்கலாகாது; அரச வம்சம் பத்தரை மாற்றுத் தங்கம்போலத் தூய்மையாக இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணினர். அரச குடும்பத்துக்கு வெளியே பெண் எடுப்பது இருபதாவது நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில்தான் பழக்கத்துக்கு வந்தது.

அரசர் பல பெண்களை மணப்பது இன்றும் வழக்கம். உரிமைகள் யாவும் முதல் மனைவிக்கு மட்டுமே உண்டு. அடுத்தடுத்த மனைவிமாருக்கு, சலுகைகள் ஏராளம். அரசர்களைப் பின்பற்றி அலுவலர்களும் வணிகரும் ஏனைப் பெருமக்களும் மனைவியர் பலரை மணந்து வருகின்றனர். சமுதாய வாழ்வில் ஒருவர் உயர்நிலை அடைந்திருப்பதற்கு இது முக்கியமான தகுதி. மனைவிமாரின் எண்ணிக்கை உயர உயர, ஒருவரின் பெருமை உயரும். “கூத்தியாளுக்கு விதியில்லாதவன்” தாய்லந்து சமூகத்தில் மதிக்கப் படுவதில்லை.

தாய் அரச குடும்பம்—கொச்சி மஹாராஜா குடும்பம் போல—மிகப் பெரிது. நூற்றுக்கணக்கான இளவரசர்கள் இருப்பார்கள். அவருள் பலர் கடனாளியாகவும் இருக்கக் கூடும்.

அரசர் அளிக்கும் விருந்துகளின்போது மெழுகுத்திரி விளக்கு மட்டுமே ஏற்றி வைப்பது வழக்கம்.

அரசரின் வழித்தோன்றல்களுக்குப் பட்டங்கள் உண்டு. அடுத்த தலைமுறையினருக்கு (அதாவது, பட்டத்துக்கு உரியவரின் தம்பிமாருக்கு) சவ் பா என்ற பட்டப் பெயர் உண்டு. சவ் பா பட்டம் உடையவருக்குப் பிறக்கும் குழந்தைக்கு, ப்ரா ஓங் சவ் என்ற பட்டம் உண்டு. இப்படி ஐந்து தலைமுறையினர்க்குப் பட்டப் பெயர்கள் இருந்து வருகின்றன. அவர்களுடைய வழித்தோன்றல்கள், ஒருவிதமான சிறப்புப் பெயரும் இன்றி, சாதாரணக் குடிமக்களாகவே வாழவேண்டும். அவர்களுக்கு அரசரிடமிருந்து பொருளுதவியும் கிடைக்காது. இந்தப் பட்டங்களின் விவரம் வருமாறு :—

அரசன் - அரசி
 |
 சவ் பா.....
 |
 ப்ரா ஒங் சவ்.....
 |
 மொம் சவ்.....
 |
 மொம் ராஜ வம்சம்.....
 |
 மொம் லுவாங்.....
 |

காலப் போக்கில், இந்தப் பட்டங்களுக்கு மதிப்புக் குறைந்துவிட்டது. ஆயினும், விலை மதிக்க முடியாத பொருள் ஒன்று தாய் அரச குடும்பத்தில் இருக்கிறது. அவர்களுடைய தனிப்பட்ட கோயிலில் உட்கார்ந்த நிலையில் புத்தரின் உருவம் இருக்கிறது. இது மரகதத்தால்* ஆனது. இந்தப் புத்த விக்किரகத்தின் உயரம் இரண்டு அடி. உலகின் அரிய கலைப்பொருள்களில் இது ஒன்று.

*மரகதம். இது நவமணிகளுள் ஒன்று. ஆங்கிலத்தில் இதை "எமரால்டு" என்பர். மரகதத்தாலாகிய லிங்கங்களும் பிற உருவங்களும் தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களுள் பூசையில் உள்ளன. மரகதம், கோமேதகத்தின் வகையைச் சார்ந்தது. பச்சை நிறமுள்ள விலை உயர்ந்த ஒருவகைக் கல் ஆகும்.

சூரிய ஒளி மரகதத்தின்மீது பட்டால் அப்போது மரகத மணியில் உண்டாகின்ற ஒளி அதன் அருகேயுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் பசுமை நிறத்துடன் காட்டும். வண்ண நிறக் கண்ணாடிப் பாத்திரத்தில் பாலை விட்டு, அதில் ஒரு மரகதக் கல்லைப் போட்டால் அதிலுள்ள வெண்மையான பால் முழுவதும் பச்சை நிறமாகத் தோன்றும்.

—"நவமணிகள்" என்னும் நூலில் திரு. டி. எஸ். வைத்தியநாதன்

6. வரலாறு

ஸ்ரீ விஜயா என்ற ஹிந்து அரசர் ஆட்சியிலும் கம்போடிய மன்னர்களின் பிடியிலும் ஓராயிரம் ஆண்டு கட்டு முன்னர் தாய் நாடு இருந்துவந்தது. சீனாவின் தென் மாநிலங்களில் வாழ்ந்த தாய் இனத்தவர் அப்போது இந்த நாட்டுக்கும் இதைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளுக்கும் வந்து குடியேறினர். எனவே, சீனர்க்கும் தாய் மக்களுக்கும் பழமைத் தொடர்பு உண்டு.

1257-இல் கம்போடிய மன்னர்களினின்றும் தாய் நாட்டை விடுவித்து, ப்ரா ரூஆங் என்ற தாய் இளவரசன் சுதந்தரத் தாய்லந்தை நிறுவினான். சுகேஹா தாய் என்ற ஊரைத் தலைநகராகக்கொண்டு இக் குடும்பம் 1438 வரை ஆண்டது. பிறகு வேறு ஓர் அரசின் வயப்பட்டது. அவர்கள் 1782 வரை ஆயுத்தியர் (அயோத்தியா) என்ற ஊரிலிருந்து ஆட்சி செலுத்தினர். அதன் பிறகு பாங்காக இந்நாட்டின் தலைநகராயிற்று.

18, 19-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஆசியாவில் அநேகமாக எல்லா நாடுகளுமே ஐரோப்பிய அரசுகளுக்கு அடிமையாயின. இந்தியா, பர்மா, மலாயா நாடுகளைப் பிரிட்டிஷாரும், இந்தோச்சீனாவைப் பிரஞ்சுக்காரரும், இந்தோனேசியாவை டச்சுக்காரரும், பிலிப்பைன் தீவுகளை ஸ்பானியரும், மகோவா முதலிய தீவுகளைப் போர்ச்சுகீசியரும் பிடித்துக்கொண்டனர். அந்த நிலையில், எந்த அயல் நாட்டிற்கும் கட்டுப்படாமலும் கப்பம் செலுத்தாமலும் குடியேற்ற நாடாக இல்லாமலும் இருந்து தங்களுடைய சுதந்தரத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்ட பெருமை தாய்லந்து நாட்டினர்க்கு உண்டு. இதற்கு முக்கிய காரணம் பிரிட்டிலுடன் நட்பாக இருந்து வாணிபச்

சலுகைகளை அவர்களுக்குத் தாய்லந்து நாட்டினர் வீட்டுக் கொடுத்ததே ஆகும்.

1833-இல் தாய்லந்து, அமெரிக்காவுடன் வாணிப உடன்பாடு செய்துகொண்டது. இத்தகைய பெருமைக்கு உரிய முதல் ஆசியநாடு தாய்லந்துதான். இன்றளவும் அமெரிக்காவுக்கும் தாய்லந்துக்கும் பெரிய அளவில் ஏற்றுமதி இறக்குமதி நடைபெற்று வருகிறது.

1934-இல்தான் தாய்லந்தில் முதல் தடவையாகப் பொதுத் தேர்தல் நடைபெற்றது. அந்த நாட்டில் மக்களாட்சி முறை வேரூன்றி இருப்பதாகச் சொல்லுவதற்கில்லை. அதிகாரம் பெரும்பாலும் இராணுவத்தாரிடமே இருந்து வருகிறது. 1934 முதல் 1960 வரை, 26 தடவை இராணுவத்தின் தலையீட்டால் அரசியல் புரட்சிகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன; அமைச்சரவைகள் மாறி இருக்கின்றன. ஒரு தடவை தலைமை அமைச்சராக இருந்த ஒருவர் ஞாயிற்றுக்கிழமை விடுமுறைக்காகக் கடலோரத்திலுள்ள ஒரு சிற்றுருக்குச் சென்றிருந்தாராம். வானொலிப் பெட்டியைத் திருப்பி இசை நிகழ்ச்சியைக் கேட்டு இன்ப வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்திருந்தாராம். இராணுவம் தாய்லந்து ஆட்சியை ஒப்புக்கொண்டதாக இசை நிகழ்ச்சியை இடைமறித்து அறிவிக்கப்பட்டதாம். உடனே தலைமை அமைச்சர் சிறு படகு ஒன்றில் அங்கிருந்தவாறே தப்பிச் சென்று தஞ்சமடைந்தாராம், அண்டை நாடு ஒன்றில்.

1941-இல் இரண்டாம் உலகப் போரில் ஜப்பான் கலந்துகொண்டவுடன், தாய்லந்து ஜப்பானுக்கு ஆதரவாக, அமெரிக்கா இங்கிலாந்து முதலிய நாடுகளின்மீது போர் தொடுப்பதாக அறிவித்தது. தாய்லந்து வழியாக ஜப்பானியர் தங்கள் படைகளைப் பர்மாவுக்கும் மலாயா

வுக்கும் அனுப்பிக்கொள்ளலாம் என்று இசைவு வழங்கி, உள்நாட்டு ஆட்சியை பிபுல் சங்க்ராம் (விபுல சங்க்ராம்) என்ற தாய்லந்துத் தலைவர் கைப்பற்றி, ஜப்பானியருடைய தலையீட்டைத் தவிர்த்தார். ஜப்பான் போரில் தோற்ற வுடன், அவ்வாறே அமெரிக்கருக்கு நல்ல பிள்ளையாக நடந்துகொண்டு அமெரிக்க உதவியைத் தாய்லந்துக்குப் பெற்று நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு அவர் ஆவன செய்தார்.

7. சமயமும் மக்கள் வாழ்க்கையும்

பௌத்த மதம் வட இந்தியாவில் தோன்றிற்று. பிறகு அதைப் பாராட்டிச் சீராட்டிப் பாலாட்டி வளர்த்தது தமிழ்நாடு. காஞ்சியிலிருந்த பேராசிரியர்கள் தமிழ் மன்னர்களின் ஆணைப்படி புத்தரின் அறிவுரைகளையும் கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் அலைகடலுக் கப்பால் தமிழ் நாகரிகம் பரவிய இடங்களிலெல்லாம் பரப்பினர். இதன் விளைவாகப் பிறந்த மண்ணிலும் வளர்ந்த மண்ணிலும் வலிமை குன்றிய பௌத்த மதம் வெளிநாடுகளில் நிலைத்த செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கிறது. அந்நாடுகளில் தாய்லந்தும் ஒன்று. பௌத்த துறவிகளின் நிலையங்களும் புத்தர் கோயில்களும் அந்த நாடுக்கும் உள்ளன.

பௌத்த மதத் தொடர்பால் அந்த நாட்டு மக்களின் கலை, இலக்கியம், பழக்க வழக்கங்கள், சமுதாய வாழ்க்கை ஆகிய அனைத்தும் உருவாகியுள்ளன. கம்போடியர், பர்மா, லாவோஸ் போன்ற பல நாடுகளில் இந்த நிலை உண்டு. ஆனால், தாய்லந்தில் பௌத்த மதத்தோடு இன்னும் இரு சக்திகள் சேர்ந்துள்ளன. ஒன்று, தாய் மக்க

ளுக்கு மிகுதியான ஈடுபாடு உடைய மூதாதையர் வழிபாடு; மற்றொன்று, ஹிந்து மதச் சார்பு. ஹிந்துக்களும், ஹிந்து மதக் கோட்பாடுகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் பௌத்தரும் தாய்லந்தில் வாழ்கின்றனர். எனவே, மூன்று தத்துவங்களின் கதம்பமாகத் தாய்லந்தின் வாழ்வு இருக்கிறது. இந்த நூற்றாண்டில் கிறித்தவரானவர்¹ ஆயிரம் பேர் இருக்கிறார்கள்.

தாய்லந்தின் கட்டிடக் கலை, பௌத்த கோயில் அமைப்புக்காக உருவாயிற்று. விக்கிரக வார்ப்பு என்பது புத்தரின் உருவங்களைச் செய்வதற்காகவே வளர்ந்த கலை; வண்ண ஓவியங்கள் பௌத்தப் பள்ளிகளிலிருந்தே பரவின; “தாய்” இலக்கியமும் பௌத்த சமயத்தைப் பரப்புவதற்காக உருக்கமாகவும் உறுதியாகவும் துறவிகள் எழுதிய நூல்களின் அடிப்படையில் எழுந்ததே.

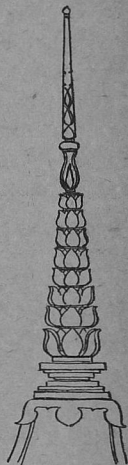
8. பௌத்தக் கோயில்கள்

தாய்லந்து நாடுக்கும் பௌத்தத் துறவிகள் அந்தச் சமயத்துக் கோயில்களில் வாழ்கின்றனர். இத்தகைய ஆதீனங்களுக்கு “வாட்” என்று பெயர். வாட் கட்டிடங்களின் மேற்பகுதி ஸ்தூபி போன்றது. ஸ்தூபியின்மீது வட்டவடிவமான கோபுரம் இருக்கும். மேலே செல்லச் செல்ல வட்டத்தின் சுற்றளவு குறையும். ஒரு கம்பம் மட்டும் ஊன்றத்தக்க அளவாக, அதன் உச்சி இருக்கும். இவ்வாறு கட்டப்படும் பழமையான சின்னங்கள், சமயச் சிறப்புடைய நிலையங்கள் ஆகிய யாவும் “செடி” என்ற பெயரால் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

துறவிகளை அடக்கம் செய்த இடங்களில் மண் மேடு கட்டி ஸ்தூபிகள் அமைக்கப்பட்டன. இவையே பிற

காலத்தில் வேலைப்பாடுடன் அமைந்தன. பெருஞ் செலவிலும் அழகுபடவும் கட்டப்பெற்றன. இந்தியாவிலுள்ள சாஞ்சி ஸ்தூபி ஒருவகை “செடி”. தாய்லந்திலுள்ள செடிகள், சாஞ்சி ஸ்தூபிபோல உருவில் பெரியதாகவும், இலங்கையிலுள்ள பெளத்தக் கோயில்களைப்போன்று சிறந்த வேலைப்பாடுடனும் கட்டப்பட்டுள்ளன. பல நிலை மாடங்களும் கலசங்களும் உள்ள மேற்பகுதி இருப்பது அவற்றின் சிறப்பு. அந்த நாட்டு அரசன்மனைகளும் இத்தகைய கட்டிடக்கலை முறைப்படியே அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கோ (அரசன்)வின் இல்லம், கோயில்தானே ?

“செடி”கள் தாய்லந்து நாடெங்கும் உள்ளன. மலைப் பகுதிகளிலுள்ளவை மிகப் பொலிவான தோற்றம் உடையன. இச் செடிகளைக் கட்டுபவர் தங்கள் உற்றூர் உறவினர், பேரறிஞர் துறவி ஆகியோரை அடக்கம் செய்து, வெளியே புத்தரின் வடிவத்தை வைத்து அதற்கு, தங்க நகைகளையும் விலை உயர்ந்த பிற பொருள்களையும் காணிக்கை செலுத்துவர். பக்திப் பெருக்கால் வழங்கப்படும் இப்பொருள்கள் கொள்ளையடிக்கப்படுவது முண்டு.

அண்மையில், செடி கட்டுவது பல்கிப் பெருகிவிட்டது. செடியின் தரமும் குறைந்துவிட்டது. செடியின் பகுதிகளைப் போலிப் பொருள்களில் செய்து சீன ஆசாரிகள் விற்கின்றனர். இவற்றை ஒன்றுசேர்த்து, நொடிப் பொழுதில் செடியை உருவாக்கிவிடுகிறார்கள். எவ்வித வேலைப்பாடும் கலைச் சிறப்பும் இவற்றில் இல்லை.

9. கிராம தேவதைகள்

தமிழ்நாட்டுக் கிராமங்களிலுள்ள பெரிய வீடுகள் சில வற்றைக் கூர்ந்து கவனியுங்கள். சிறு பகுதியில் மட்டும் நெருக்கமாக வீடு கட்டியிருப்பர். ஏனைய பகுதி காலி இடமாக இருக்கும். அந்த இடத்தை, 'குத்தல்' என்பர். பேய், பிசாசு, துர்தேவதைகள் அங்கு ஓடுவதால் அந்த இடத்தை ஒதுக்கிவிட்டு வீடு கட்டியதை இவ்வாறு குறிப்பிடுவர்.

தாய்லந்து மக்களுக்கும் இத்தகைய நம்பிக்கை உண்டு. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் காலி மனையில் 4 அடி உயரமுள்ள இரு கம்பங்களை நடுவர். அவை தாங்கக் கூடியவாறு மரப்பெட்டியில் சிறு கோவில் அமைப்பர். "ப்ர பூம்" என்று இதற்குப் பெயர். இதை உண்டாக்கிய பிறகே, வீடு கட்டத் தொடங்குவர். எந்த இடத்தில் இதைக் கட்டுவதென்பதைச் சாத்திரம் அறிந்தவர்கள் குறிப்பிடுவர். இக்கோயிலுள் கிராமதேவதையின் படம் வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

குறித்த நாட்களிலும், வீட்டில் மகப்பேறு முதலியன நடக்கும்போதும் ஒவ்வொரு வீட்டாரும் இத் தெய்வத்தை வழிபடுவர். பிள்ளையாருக்குத் தேங்காய் உடைக்கும் வழக்கம் நம்மவரிடையே நிலவி வருவதுபோல, வாத்து முட்டை 50 தருவதாகத் தாய்லந்து மக்கள் உறுதி மேற்கொள்வர். வீடுதோறும் இக்கோயில் இருப்பதால், கோயிலில்லா வீட்டில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்ற நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

10. நம்பிக்கைகள்

காலையில் எழுந்ததும் முகம் கழுவி, மும்முறை புத்தரை நினைக்க வேண்டும். முதலில் சந்திப்பவரிடம் இன்சொல் இயம்ப வேண்டும்.

* * *

கிழக்குப் பார்த்து உட்கார்ந்து உணவு உண்டால் வாழ்நாள் நீடிக்கும். தெற்கே பார்த்தால் எல்லோரும் உன்னை விரும்புவர். மேற்கே பார்த்தால், இன்பமும் செல்வமும் நிலைக்கும். வடக்குப் பார்த்தால், வயது குறையும்.

* * *

சனி நீராடுவது நன்று. திங்களும் புதனும் நகம் வெட்டினால் தீமை விலகும்.

* * *

கணவனின் கரத்தைத் தலையணையாகப் பயன்படுத்தினால், மனைவி கணவன் இருவர்க்கும் துன்பம் தொடரும்.

* * *

ஆற்றில் குளித்தால், நீராட்டம் செல்லும் திக்கு நோக்கி நின்று நீராடவேண்டும்.

* * *

காற்று அடிக்கும்போது எச்சல் துப்பக்கூடாது.

* * *

உறங்குமுன் பெற்றோரை நினைத்து வழிபட வேண்டும்.

* * *

தெருவில் செல்லும் பிணத்தைப் பற்றி, ஒன்றும் சொல்லக்கூடாது.

* * *

ஒரு பெண்ணுக்கு இடது புறத்தில் படுத்து உறங்கினால் உன் அதிர்ஷ்டமும் உறங்கிவிடும்.

* * *

புத்தாண்டுப் பிறப்பு, கிரகண நாட்கள், பிறந்த நாள்-இந்நாட்களில் சிற்றின்பம் அநுபவித்தால், சொல்லொணாத் துயரம் ஏற்படும்.

* * *

வீட்டுக்கு விலக்காக இருக்கும் பெண்ணுடன் இன்பம் பெறுவது கண் பார்வையைக் கெடுக்கும்.

* * *

இதுபோன்ற ஆபிரக்கணக்கான சகுனங்களும் சாத் திரங்களும் நம்பிக்கைகளும் நிறைந்தது தாய்லந்து. அவை "ஸ்வாஸ்தி ரக்சா" என்னும் நூலாக வெளிவந்துள்ளன. பழமையில் பற்றுள்ளவர்கள் இன்றளவும் இவற்றைத் தெரிந்து இயன்றவரை ஒழுகி வருகின்றனர்.

11. திருவிழாக்கள்

மாதந்தோறும் திருவிழா நடைபெறும் நாடு தாய்லந்து; இவற்றை ஒன்றுவிடாமல் அரச குடும்பத்தினர் கொண்டாடுகின்றனர்; மக்கள் கொண்டாடும் விழாக்கள் லாய் க்ரதோங், சொங்க்ரான் என்ற இரண்டுமே.

நவம்பர் டிசம்பர் மாதங்களில் பெளர்ணமி இரவில் (திருக்கார்த்திகை நாளில்) லாய் க்ரதாங் கொண்டாடப் படுகிறது. ஆறுகளும் கால்வாய்களும் மழையால் பெருகி இருக்கும் காலம் அது. உழவர் சிறிது ஓய்வு பெறும் காலம். அந்த இரு இரவுகளிலும், பறவை போலவும் படகு

போலவும் வாழைஇலையில் பொம்மைகள் செய்து மெழுகுத் திரி, சாம்பிராணி, 5 சதாங் (சதம்) காசு, வெற்றிலை, பாக்கு ஆகியவற்றை அவற்றில் வைத்துத் தண்ணீரில் மிதக்க விட்டுக் குழந்தைகள் உற்சாகமாகப் பொழுது போக்குவர். க்ரதோங்குகளில் அழகானவற்றைப் பிடிக்க, நீரில் இறங்குவர் சிலர். விவசாயச் செழிப்புக்கு அடிகோலி மழை பொழிந்ததற்காகக் “கங்கை”க்கு நன்றி கூறும் தெப்பத் திருவிழா என்று இதைச் சொல்லலாம்.

1935 வரை, அரசு குடும்பத்தினரும் ஆண்டுதோறும் இத்திருவிழாவைக் கொண்டாடினர். அதற்காக அளவு கடந்து பணம் செலவிட்டனர். அரசர்கள் வழக்கம் அது தானே? இப்போது, சில ஆண்டுகளில் மட்டும் இவ் விழாவை நடத்துகின்றனர். இசைவாணரும் நகைச்சுவைக் கலைஞரும் இருப்பதற்கேற்ற பல பெரிய படகுகளைச் செய்து அவற்றில் தாமரைப்பூவில் க்ரதோங் அமைத்து நள்ளிரவு வரை இசையும் கூத்தும் நடத்துவர். நீரில் வெடிக்கும் பட்டாசு முழக்கமும் கேட்கும்.

சொங்க்ரான் என்பது சூரியன் மேஷ ராசிக்கு வருவதைக் குறிக்கும் விழா. இதைப்பற்றிப் புராணக் கதைகள் பல உண்டு. அவற்றைக் கூற இந்த நூல் போதியதாகாது. பர்மாவினும் இதுபோன்ற விழா உண்டு.

புத்தாண்டு பிறப்பதை ஓட்டி இவ்விழா வருவதால், அதற்கு முதல்நாள் மக்களெல்லோரும் வீடுகளைச் சுத்தம் செய்வர்; தேவையில்லாப் பொருள்களை வீசி எறிவர். ஆண்டு பிறந்ததும், ஆடவரும் பெண்டிரும் இளைஞரும் முதியோரும் புத்தாடை உடுத்து, “வாட்”டுக்குச் சென்று, பௌத்த சூறவிகளுக்குப் அரிசியும் பழங்களும் நல்குவர்.

புத்தர் வடிவங்கள் அன்று குடமுழுக்காட்டப்படும். சிறுவர்கள் பெரியோர்களை வணங்குவர் ; நறுமணமுள்ள நீரைப் பெருமக்கள் உள்ளங்கைகளில் ஊற்றி அவர்களுக்குத் துண்டும் நீராடுதற்குப் பயன்படும் பிற பொருள்களும் கொடுத்து அவர்களுடைய நல்லாசியை இளைஞர் நாடுவர்.

இறந்தோர் அடக்கம் செய்யப்பெற்ற இடங்களில் அவர்கள் நினைவாக அன்று சடங்குகள் நடைபெறும். புத்தாண்டில் மேற்கொள்ளும் எல்லாச் செயல்களும் கைகூடவேண்டுமென தம் முன்னோரை வழிபடுவர்.

மீன்களும் பறவைகளும் வாங்கி அவற்றைப் பெண்கள் ஊர்வலமாக எடுத்துச் சென்று ஆற்றங்கரையில் விடுவர். இதனைக் காண ஆண்கள் செல்லுவர்.

கன்னிப் பெண்கள் பலர் சேர்ந்து வழிப்போக்கரான ஆடவரைப் பிடித்து அவர் முகத்தில் கரி பூசி விளையாடுவதும் இவ்விழாவின் நிகழ்ச்சிகளுள் ஒன்று. சுருங்கக் கூறின், ஆணினமும் பெண்ணினமும் சோடி சேருவதற்கு வாய்ப்பாக அமைந்த விழா இது. இவ்விழாவை அடுத்த மாதத்தில் தெருவெங்கும் திருமணங்கள் நடந்தவண்ணமாக இருக்கும்.

மூன்று நாட்கள் இவ்விழா நடைபெறும். வட இந்தியாவில் ஹோலி பண்டிகையில் நடப்பதுபோலவும், சென்னை நகரில் கல்லூரி மாணவர்களின் உணவு விடுதிகளில் நடப்பதுபோலவும், இம் மூன்று நாட்களிலும் யாரும் யார்மீதும் தண்ணீர் ஊற்றி விளையாடலாம். இதைக் கண்டு மகிழும் தேவர்கள் தாங்களும் ஒருவர்மீது ஒருவர் தண்ணீர் தெளித்துக்கொள்வதாகவும் அதுவே அடுத்த ஆண்டில் மழையாகக் கொட்டுவதாகவும் தாய்லந்து மக்கள் தலைமுறை தலைமுறையாக நம்பிவருகின்றனர்.

கார்த்திகை என்பதிலிருந்து க்ரதோங் என்ற சொல்லும் சங்கராந்தி என்ற சொல்லிலிருந்து சொங்கரான் என்ற சொல்லும் மருவி வழங்குவதாக மொழி இயலோர் அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றனர்.

12. திருமணம்

திருமணமாவதைக் குறிப்பிட “ மிருவான் ” என்று கூறுவது தாய்லந்தில் வழக்கம். “ சொந்த வீடு ஏற்படப் போகிறது ” என்பது இதன் பொருள். இச் சொற்றொடர் பரவியதற்கு ஒரு வரலாறு உண்டு. திருமணம் செய்துகொள்ள விரும்புவன் தனக்கெனப் புதுவீடு கட்டிக்கொள்வதும் மண விழாவை அவ்வீட்டில் நடத்துவதும் தலைமுறை தலைமுறையாகத் தாய்லந்தில் வழக்கம். பெண்ணின் தந்தையார் வீட்டுக் காலி மனையில் புது வீடு கட்டப்படும். மாமனார் வீட்டில் மருமகன் வாழ்வது மரபு. இப்பொழுது, மணமகன் மனைவியைத் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துவரும் வழக்கம் தாய்லந்து நாடெங்கும் பரவி விட்டது.

நாட்டில் நிலவும் முறையும் நகரில் நிலவும் முறையும் வெவ்வேறு. சென்னைநகரில், திருமண நாளிலும் ஆங்கில உடை உடுத்தும் மணமகனையும், காலில் “ குழாய்ச் சட்டை ” மாட்டிக் கையில் சிகரட் பிடித்துப் பிணந் தூக்கும் இளைஞரையும் கண்டிருக்கிறேன். “நாகரிகம்” இவ்வளவு வேகமாகப் பாங்காக் நகரில் பரவி விடவில்லை. அங்கு வாழ்நராகிய தாய் மக்கள் தங்கள் தங்கள் வசதிபோல் மணமக்களில் ஒருவர் வீட்டில் அல்லது பொது இடம் ஒன்றில் மணச் சடங்கைச் செய்து கொள்வர். மனைவியின் பெற்றோருடன் சில வாரம் வாழ்ந்து

விட்டுப் பிறகு தனிக் குடித்தனம் நடத்துவர் ; பொருள் வசதியில்லாத மருமகன் அங்கேயே நிலையாகத் தங்கி விடுகிறான்.

தாம் வாழும் கிராமத்திலேயே பெண் எடுக்கும் வழக்கம் தாய்லந்தில் கிடையாது. “ உள்ளூர்ச் சம்பந்தம் உள்ளங்கைச் சிரங்கு ” என்பது அவர்கள் கருத்து.

“ உங்கள் மகளை மணக்க விரும்புகிறேன் ” என்று ஓர் இளைஞன் பெண்ணின் தந்தையிடம் கேட்டால், அதற்கு அவர், “ மூன்றாண்டு எங்கள் நிலங்களை எங்களோடு உழுதால் என் மகளை உனக்குத் தருவேன் ” என்று சொல்லுவார். உணவு உற்பத்தியில் உயர்நிலை வகிக்கிறது தாய்லந்து. நிலங்கள் வளமானவை. ஆனால், உழவர் தொகை குறைவு. எனவே, வேலையாள் பெற இந்த முறை மேற்கொள்ளப்பட்டது. பெண் மக்கள் பலரைப் பெற்றவர்கள் வேளாண்மையில் சிறந்து விளங்கிச் செல்வம் ஈட்டியிருக்கின்றனர்.

வீடு கட்டுவது மணமகன் பொறுப்பு. கட்டி முடிந்த வீட்டில், மணமக்கள் வாழ்வதற்கு வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களையும் அன்பளிப்பது பெண்வீட்டார் கடமை.

வீடு கட்டி முடிவடைந்ததும் திருமண ஏற்பாடு தொடங்கும். தாய் மக்கள் தங்கள் மாதங்களுக்கு 1 முதல் 12 வரை எண் கொடுத்திருக்கின்றனர். 2, 4, 6, 10, 12-ஆவது மாதங்களில்தான் திருமணங்கள் நிகழும். சோதிட ரையோ பௌத்த துறவியையோ கேட்டு, திருமணத்திற்கு மங்கல நாள் (தாய் மொழியில் இதை மங்க்ஹோன் என்பர்) குறிப்பதும், நாழிகை பார்ப்பதும் இன்றும் நிலவி வருகின்றன.

புது வீட்டில் திருமணம் நிகழ்வதால், மண விழாவோடு குடிபுகு விழாவும் நடைபெறும். பௌத்த துறவிகள் அறுவர் “புண்ணிய தீர்த்தங்களை” வீடெங்கும் தெளித்து, சமய நூல்களைப் படிப்பார்கள். பூவும் மெழுகுதிரியும் ஊதுவத்தியும் வைத்துப் புத்தர் சிலையை வணங்குவர். அந்த மண்டபத்தில் மந்திரக் கயிறுகள் கட்டுவர். கயிறுகளுக்கு ஊடே மணமக்கள் அமர்ந் திருப்பர். அப்போது, பௌத்தத் துறவி ஒருவர் புண்ணிய நீரை அவர்கள்மீது ஊற்றுவார். சூழ்ந்திருக்கும் சுற்றமும் நட்பும் அவ்வாறே தெளித்து மணமகனையும் மணமகளையும் வாழ்த்துவர். இந் நிகழ்ச்சிகள் இன்றளவும் நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டியார் குடும்பங்களில் திருமணத்தின் போது “மணமிடுதல்”, “மஞ்சள் நீராடல்” என்று இரு நிகழ்ச்சிகளாக நடைபெறுகின்றன.

மணத்திற்கு உரிய சிலையை இவ்வாறு மணமக்கள் அடைந்த பின்னர், மணச் சடங்கு தொடங்குகிறது. ஓரடி உயரமுள்ள ஒரு பலகைமீது மணமக்கள் உட்காருவர். மணமகனுக்கு இடது கைப்பக்கத்தில்தான் மணமகள் உட்காருவாள். துறவிகள் சமய நூல்களைப் படித்துச் சடங்கு செய்வர். திருமணத்துக்கு வந்திருக்கும் அனைவரும் வயதுவாரியாக வரிசையாக மணமக்கள் முன்னர்ச் சென்று, துறவி தரும் சங்கை வாங்கி அதிலுள்ள புண்ணியநீரை மணமகன் கையிலும் பிறகு மணமகள் கையிலும் ஒரு சிறிது ஊற்றி, “இரட்டையர் போல் நீவிர் நீடு வாழ்க” என்று கூறவேண்டும். துளசி போன்ற சில இலைகளை மணமக்கள் தலையில் போடுவதும் உண்டு. ஆடவர் அனைவரும் இவ்வாறு வாழ்த்திய பின்னர், பெண்களும் வரிசையாக வந்து இவ்வாறே ஆசி கூறுவர்.

வெளியே வரும்போது, மண அறையின் வாயிலில் இரு நங்கைகள் நம் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பர். நம் ஒவ்வொருவர்க்கும் ஒரு மாலை, ஒரு பூச் செண்டு அல்லது மணம் கமழும் கைக்குட்டை இவற்றுள் ஒன்றைத் திருமண நினைவாக நமக்கு வழங்குவர். திருமண விழாக் காண வந்து சிறப்பித்தவர்களின் பெயர்களைப் பதிந்துகொள்ள, ஒரு புத்தகத்தில் அனைவர் கையெழுத்தையும் வாங்கிக்கொள்ளும் முறையும் அண்மையில் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

13. மொழி

தாய்லந்து மக்கள் பேசும் மொழி சயாமீல் ; இதற்குத் தாய்மொழி என்ற பெயரும் உண்டு. லாவோஸ் நாட்டிலும், பர்மாவின் பகுதியான ஷான் இராச்சியங்களிலும்கூட இம் மொழி வழங்கிவருகிறது.

ஆண்பால்—பெண்பால் ; ஒருமை—பன்மை ; இறந்த காலம்—நிகழ்காலம் என்ற வேறுபாடுகள் இம் மொழியில் இல்லை. இது, இலக்கண வரம்பு இல்லாத மொழி. ஒரு சொல்லில் ஒரு சீர் மட்டுமே உண்டு. ஆங்கில மொழியில் இருப்பது போலவே இந்த மொழியிலும் வாக்கியங்களில் சொற்கள் அமைக்கப்படுகின்றன.

தாய்லந்து மக்கள் சினோவிலிருந்து வந்தவர்கள். சின மொழியின் கிளை மொழியான கான்டன் சைனீசில் பயன்படுத்தப்படும் பல சொற்கள் தாய் மொழியிலும் பரவியுள்ளன. எனவே, இந்த மொழி, சின மொழிக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது என்று மொழி நூலோர் கூறுகின்றனர். க்மெர் மொழிச் சொற்களும், சம்ஸ்கிருதம் முதலிய பல இந்திய மொழிகளின் சொற்களும் தாய்

நூற்றாண்டில் ஆங்கில மொழியிலிருந்து நாவல்களும் சிறு கதைகளும் அறிவு நூல்களும், பிரெஞ்சு மொழியிலிருந்து நாடகங்களும் தாய் மொழியில் ஆக்கப்பட்டுள்ளன.

தாய் மொழியில் வசன கவிதை ஏராளமாக இருக்கிறது; இதை "லிலித்" என்று கூறுவர். சம்ஸ்கிருதக் கவிதைகளின் அடிப்படையில் எழுந்த கவிதை நூல்களும் பிறைய உள்ளன. தாய்மொழியில் வெளியாகியுள்ள நீளமான கதை இராமாயணம்தான்; இது, *வால்மீகி ராமாயணத்தினின்று மாறுபட்டது; கம்பராமாயணத்தோடு ஒத்தது. இக் கதை, நாடகமாகவும் தாய்லந்தில் நடிக்கப்படுகிறது.

தாய்லந்தைச் சிற்றரசர் பலர் ஆண்டிருக்கின்றனர். தமிழ் மூவேந்தர்போல, அவர்கள் தங்களுக்குள் போர் புரிந்துகொண்டிருந்தனர். இதைப்பற்றிய இலக்கியங்கள் பல. இவற்றுள் ஒன்று, ப்ரா லா என்பது. பகை அரசின் இளவரசிகள் இருவர், தம் குடும்பத்து எதிரியான ஓர் இளவரசனைக் கள்ளக் காதல் புரிந்து அதனால் மூவரும் கொல்லப்பட்டு, பிறகு அந்த அரசுகள் இணைந்ததைக் கூறும் இலக்கியம் இது. நாடகமாகவும் இசைச் சித்திரமாகவும் பரவி, ப்ரா லா தாய்லந்து மக்களிடமும், இளம் காதலர் உள்ளங்களிலும் நீலத்த இடம் பெற்றிருக்கிறது.

பாங்காங்கிலிருந்து தாய்மொழியில் 20 நாள் இதழ்களும், ஆங்கிலத்திலும் சீனத்திலும் 10 நாள் இதழ்களும் வெளிவருகின்றன.

* Thai Literature and Swasti Raksa by Phya Anuman Rajadhon, Head of the Dept of Comparative Literature and Thai Philology, Chulalongkron University, Thailand. (See Page 12).

15. பாங்காக்

பாங்காக் நகரம் தென்கிழக்கு ஆசியாவில் மிகக் கேந்திரமான இடத்தில் இருக்கிறது. கிழக்கே இந்தியா, மேற்கே ஐப்பான், தெற்கே சிங்கப்பூர்—மூன்றும் ஒரே தொலைவில் உள்ளன. பாங்காக்கிலிருந்து ஆகாய விமானத்தில் இருவர்—ஒருவர் கிழேக்கேயும் மற்றொருவர் மேற்கேயும்—சென்றால் அவர்கள் இருவரும் ஒரே நேரத்தில் தான் நியூயார்க் நகரை அடைவர்.

இந்த அழகிய நகரத்தில் 20 லட்சம் மக்கள் வாழ்கின்றனர். அதாவது நாட்டு மக்கள் தொகையில் ஏறத்தாழப் பத்தில் ஒரு பங்கினர். ஏராளமான கால்வாய்கள் இருப்பதாலும் அவையே இந்நகரின் எழிலுக்குக் காரணமாக இருப்பதாலும், பாங்காக் நகரை (இத்தாலியிலுள்ள) வெனிசுக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுவர். 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்வரை இந்தக் கால்வாய்கள்தான் போக்குவரத்துக்கு உதவியாக இருந்தன. நாடெங்கும் பல சிறு கால்வாய்கள் தூர்க்கப்பட்டு, சாலைகள் போடப்பட்டு விட்டதால் இப்போது கால்வாய்கள் அவற்றின் பொருளாதார முக்கியத்துவத்தை இழந்துவிட்டன. கல்கத்தாவைப் போலவே பாங்காக்கும் ஆற்றின் முகத்தில் அமைந்துள்ள துறைமுகமாக இருக்கிறது. வங்காளமும் அதைச் சுற்றியுள்ள மாநிலங்களும் எதிர்பார்த்து நிற்கும் ஒரே துறைமுகமாகக் கல்கத்தா இருப்பதுபோல, தாய்லந்து நாட்டுக்கும் பாங்காக் துறைமுகம் ஒன்றுதான் கதியாக இருக்கிறது.

பாங்காக்கில் ஏறத்தாழப் பாதிப்பேர் சீனர்; அது சீனரின் நகர்போலத்தான் காட்சி தருகிறது.

பாங்காக்கில் அழகான கட்டிடங்கள் ஏராளமாக உள்ளன. கட்டிடம் கட்டுவதில் இந்நாட்டவர்க்கு உள்ள ஆர்வத்துக்கு ஈடாக ஒன்றைச் சொல்லலாம். 50 லட்சம் ரூபாய் செலவில் நூல் நிலையக் கட்டிடம் ஒன்றைக் கட்டியிருக்கிறார்கள், ஓராண்டுக்கு 5,000 ரூபாய்க்குப் புத்தகங்கள் வாங்கி வைக்க.

அரண்மனைக்குள் உள்ள பௌத்தக் கோயில்கள், நூல் நிலையம், நாடக அரங்கு ஆகியவைகளும் அரசியலாரின் கட்டிடங்களும் ஐ. நா. சபைக் கட்டிடங்களும் காணத்தக்கவை. 1942 முதல் 1945 வரை இந்நகரைத் தங்கள் தளமாக வைத்துத்தான் ஜப்பானியர் தென்கிழக்காசியாவெங்கும் போர் நடத்தினர். அதனால், இங்கிலாந்தும் அமெரிக்காவும் அக்காலத்தில் இந்நகர்மீது குண்டு வீசியவண்ணமாக இருந்தன. குண்டு வீச்சு இராணுவ இலக்குகளில் மட்டுமே விழுந்ததால், கட்டிடங்களுக்குச் சேதம் ஏற்படவில்லை.

தாய்லந்தில் நான்கு பல்கலைக் கழகங்கள் உள்ளன. இவையாவன :—சுலோங்கோரான் பல்கலைக் கழகம் (தோற்றம் 1917), சமயத் துறைப் பல்கலைக்கழகம் (1933), மருத்துவப் பல்கலைக்கழகம் (1943), கெய்சட்சாட்டுப் பல்கலைக்கழகம் (1943). இவை யாவுமே பாங்காக்கில்தான் உள்ளன.

நெல் அறைக்கும் மில்கள், மரம் அறுக்கும் தொழிற்சாலைகள், படகு கட்டும் தொழில்—இவைதான் பாங்காக்கின் பொருளாதார வாழ்க்கைக்கு உயிர்நாடியாக விளங்குகின்றன.

பாங்காக்கில் காண வேண்டிய ஒரு காட்சி கோழிச் சண்டை, மாட்டுச் சண்டை, மீன் சண்டை ஆகியவை.

திருவிழாக்களுக்குக் கூடுவதைவிடக் கூடுதலான மக்கள் இவற்றைக் கண்டு இன்புறுகின்றனர். பட்டம் விடுவதில் ஆடவர்க்கும் பெண்டிர்க்கும் போட்டி நடப்பதும் உண்டு. அதுதான் தாய்லந்தில் கண்டவர் மனத்தைவிட்டு ஒருகாலும் அகலாத கவினுறு காட்சி.

16. ஈகபே

பாங்காக் தாய்லந்தின் தலைநகராக மட்டும் இல்லை ; தென் கிழக்கு ஆசியாவின் தலைநகராகவும் இருந்து வருகிறது.

ஐக்கிய நாடுகள் சபையினர் ஆசியா-தூர கிழக்கு நாடுகளின் பொருளாதார நிலையை மேம்படுத்த ஒரு நிரந்தரக் குழுவை 1947 மார்ச் மாதத்தில் நிறுவினர். இக்குழுவுக்கு ஈகபே (ECAFE = Economic Commission for Asia and the Far East) என்று பெயர்.

இக்குழுவின் தலைமை அலுவலகத்தை எங்கே வைப்பது என்று 1949-இல் முடிவு செய்யப்பட்டபோது ஐப்பான், இந்தியா, தாய்லந்து இம்மூன்றுமே இப்பகுதியில் முக்கிய நாடுகளாக இருந்தன. இந்தியாவில் (பங்களூரில்) அந்த அலுவலகம் அமைக்க ஐக்கிய நாடுகள் சபையினர் ஆர்வமாக இருந்தனர். ஆனால், இந்திய அரசியலார் அக்கறை காட்டவில்லை. அயல் நாட்டினர் பல நூறு பேரை அழைத்து, அவர்களுக்கு அளவுகடந்த உரிமையும் சலுகையும் வழங்க நம் நாட்டு அரசியலார் அப்போது விரும்பவில்லை. இக் குழுவின் மாநாடு ஒன்றை உதகமண்டலத்தில் நடத்தியதோடு அமைதி அடைந்தனர். அதனால், தாய்லந்து அரசியலாரின்

வேண்டுகோளுக்கிணங்க, தாய்லந்தில் தலைமை அலுவலகம் நிறுவப்பெற்றது. தாய் அரசாங்க அலுவலகம், சட்டசபை ஆகிய இரு கட்டிடங்களுக்கு இடையே தாய் அரசியலார் இந்த அலுவலகத்துக்குக் கட்டிடம் கட்டி அதற்குத் தாங்களே ஐம்பது லட்சம் ரூபாய் செலவிட்டனர்.

இக்கட்டிடத்திற்கு “சாலா சாந்திதம்” (அமைதி மண்டபம்) என்று பெயர். இது, 1953 டிசம்பரில் கட்டி முடிக்கப்பெற்றது. ஆசியாவிலேயே மிகப்பெரிய கட்டிடங்களுள் இது ஒன்று. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் (ஈகபே தவிர ஏனைய) பல உட்குழுக்களின் ஆசியப் பகுதி அலுவலகங்கள் இக்கட்டிடத்தில் இருந்து வருகின்றன.

இதன் விளைவாக, தாய்லந்துக்கு உலக அரசியலில் மதிப்பு உயர்ந்திருக்கிறது. பாங்காக்கிலுள்ள நூற்றுக் கணக்கான ஐ. நா. அலுவலர்களுக்குப் பல்லாயிரக் கணக்கில் சம்பளம் கொடுக்கப்படுவதாலும், அந்தச் சம்பளங்களை ஐ. நா. சபையினர் அமெரிக்க நாணயமாகவே வழங்கிவருவதாலும் வெளிநாட்டு நாணயச் செலவாணி தாய் அரசியலார்க்குக் கிடைக்கிறது. அந்த அலுவலர் வாழ்வாங்கு வாழ்வதால், கடைகளில் பொருள்கள் குவிந்திருக்கின்றன. வீட்டு வாடகைகள் உயர்ந்துள்ளன. வீட்டு வேலைக்காரர்களுக்குத் தேவை பெருகியுள்ளது.

17. இந்தியாவும் தாய்லந்தும்

வேறு எந்த நாட்டையும்விட இந்தியாவுடன்தான் தாய்லந்துக்கு நெடுங்காலமாக நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. கிறிஸ்து பிறக்குமுன்னரே, இந்தியர் தாய்லந்தில் குடியேறியிருந்தனர். இந்த ஈராயிரம் ஆண்டுகளாக இந்தியாவுக்கும்

தாய்லந்துக்கும் இடையே வாணிப உறவு வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. பௌத்த மதம் இந்தியாவிலிருந்துதான் அங்குச் சென்றது. அசோகரின் தூதுவர்கள் சென்று பல கொள்கைகளைத் தாய்லந்தில் பரப்பியுள்ளனர்.

இந்தியக் கலை பற்றிய ஒரு மேதை சர் ஜான் மார்ஷல் என்னும் ஆங்கிலேய அறிஞர். இந்தியாவை நன்கு அறிய, இந்தியாவில் வாழ்ந்தால் அல்லது இந்தியாவை மட்டும் போய்ப் பார்த்தால் போதியதாகாது. இந்தியரின் கலைச் சிறப்பு மிக உயர்ந்த நிலையில் காணப்படும் இடங்களாகிய ஜாவா, கம்போடியா, தாய்லந்து ஆகிய பகுதிகளுக்கும் சென்றால்தான் அதன் பெருமையை முற்றும் புரிந்துகொள்ளலாம் என்று அப்பெருமகனார் கூறியிருப்பதிலிருந்து கலைத் துறையில் தாய்லந்து இந்திய நாட்டுக்கு எவ்வாறு கடமைப்பட்டிருக்கிறது என்பதை உணரலாம்.

பல்லவர் காலத்தில் தமிழ் வணிகர் இங்கு வந்து வாணிபம் செய்திருக்கின்றனர். இந்நாட்டில் தக்குவா பா என்ற இடத்தில் கிடைத்த தமிழ்க் கல்வெட்டால் இது தெரிகிறது. தமிழக வணிகக் குழுக்கள் (ஐஞ்ஞூற்றுவர் போன்றவை) வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லும்போது படைத் துணையுடன் (சேனாமுகம்) சென்றதாகவும் அக் கல்வெட்டுக் கூறுகிறது.

பல தமிழ்ச் சொற்கள் இந்நாட்டு மொழியில் இடம் பெற்றுள்ளன. சான்றாக மல்லி, ராத்திரி, கடை, பூ மாலை என்பவற்றைச் சொல்லலாம். மண்டபம் என்பதை இந்நாட்டின் மண்டொப் என்றும் கர்ப்ப கிரகம் என்பதைத் தெய்வ கிரகம், தேவ கிரகம் என்றும் குறிப்பிட்டு வருகின்றனர்.

இன்றும் 5,000 இந்தியர் தாய்லந்தில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஐவுளி வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டுள்ள சிந்தி மொழி பேசும் ஹிந்துக்கள், காவல்காரராகப் பணிபுரியும் சீக்கியர், சிறு தொழில்கள் செய்யும் தமிழர் ஆகியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்.

தமிழர் தொகை 300 இருக்கலாம். இவர்கள் மாரியம்மன் கோயிலையும் இந்தியன் ஓவர்சீஸ் வங்கியின் கிளையையும் நடத்துகின்றனர். ஈகபேயில் தமிழர் நூறு பேர் வேலையில் உள்ளனர். பொதுவாக, தாய்லந்துவாழ் இந்தியர்—குறிப்பாக பஞ்சாபியர், சிந்தியர்—பெருஞ்செல்வராக உள்ளனர். அவர்களுக்கு ஏராளமான சொத்துக்கள் உள்ளன. வெளிநாட்டார் யாரும் இனி சொத்து வாங்குவது தாய்லந்தில் 1955-இல் தடை செய்யப்பட்டது. தாய்லந்து வாழ் இந்தியர் தாய்-பாரத் கல்சரல் லாட்ஜ்* என்ற நிறுவனத்தை நடத்தி வருகின்றனர்.

இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் இந்தியாவுக்கும் தாய்லந்துக்கும் பல நெருங்கிய உறவுகள் உள்ளன. கவி அரசர் இரவீந்திரநாத் தாகூர் தாய்லந்துக்குச் சென்றிருந்தார். அங்குள்ள மக்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க சுவாமி சத்தியானந்த பாரதி என்ற வங்க அறிஞரை அவர் தாய்லந்துக்கு அனுப்பிவைத்து அவர் வாயிலாக இந்தியக் கலாசாரத்தைப் பரப்பினார். தாய்லந்தில் வழங்கும் இராமாயணக் கதையை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துத் தந்திருப்பவர் இவரே.

நேத்தாஜி ஈபாஷ் சந்திர போஸ் நடத்திய சுதந்தர இந்திய அரசாங்கத்துக்குத் தேவையான தங்கத்தைத் தாய்

* Thai-Bharat Cultural Lodge, 849, Silom Road, Bangkok.

லந்து அரசியலாரே விற்றனர். 1946-இல் தாய்லந்து நாணயத்துக்கு நெருக்கடி நிலைமை ஏற்பட்டபோது இந்திய அரசியலார்தான் தாய்லந்து அரசியலாருக்கு ஏழு கோடி ரூபாய் உதவி, நிலைமையைச் சமாளிக்கத் துணை செய்தனர். அந்த ஆண்டில், ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் தாய்லந்து உறுப்பினராகச் சேர இந்தியாவும் பிரிட்டனும் தான் காரணமாக இருந்தன. தாய்லந்து காட்டு இலாகாவின் அலுவலருக்குப் பயிற்சி கொடுத்தவர்கள் இந்திய அலுவலர்களே.

இந்தியா-தாய்லந்து இவ்விரு நாடுகளுக்கும் இடையே ஓராண்டுக்கு ஆறு, ஏழு கோடி ரூபாய்க்கு வியாபாரம் நடைபெறுகிறது. அரிசி கட்டுவதற்குச் சாக்கு, படைக்குப் பூட்ஸ் பெல்ட் முதலிய தோல் சாமான்கள், சைக்கிள், தையல் இயந்திரம், மின்சாரக் கருவிகள் ஆகியவற்றை இந்தியாவிலிருந்து தாய்லந்து வாங்குகிறது. இவற்றுக்குப் பதிலாக இந்தியாவுக்குத் தாய்லந்து விற்றுவருவது—விற்கக் கூடியது அரிசி மட்டுமே. அதையாவது ஆண்டு தோறும் தங்களிடம் வாங்காமல் அன்பளிப்பாகத் தருகின்றனர் அல்லது கடனுக்குத் தருகின்றனர் என்பதற்காக அமெரிக்காவிடமிருந்து வாங்குகிறதே, அந்த அளவுக்குத் தாய்லந்து அரிசி இந்தியாவுக்கு விற்பனையாவது தடைப்படுகிறதே என்ற மனக்குறை தாய்லந்தில் இருந்து வருகிறது.

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

பிரயாண நூல்கள்

நான் கண்ட வெளிநாட்டுக் காட்சிகள்
அமெரிக்காவைப் பார்!
ஆஸ்திரேலியாவில் ஒரு மாதம்
என் பிரயாண நினைவுகள்
பிரயாணம் ஒரு கலை
பிரயாண இலக்கியம்
நமது தலைநகரம்

வாழ்க்கை வரலாறு

பண்டிதமணி

மொழி

செட்டிநாடும் தமிழும்
வளரும் தமிழ்

அரசியல்

நீங்களும் தூதுவர் ஆகலாம்

தொழில் துறை

நெய்வேலி

உலக நாடுகள் வரிசை

கனடா
சுவிட்சர்
குவாயிட்
தாய்லந்து
பிரான்சு
இந்தோனேசியா
ஐப்பான்
நியூசிலந்து
செக்கோசுலவகியா
பீஜித் தீவுகள்

BIBLIOGRAPHICAL DATA

- Author's Name :** S. M. L. LAKSAMANAN
CHETTIAR (SOMALAY,
pseud.)
- Title :** THAILAND
Vol. 4 in a series of books on
'Countries of the World'
- Language :** Tamil
- Edition :** First Edition
- Place of Publication :** Madras
- Publishers' Name } PAARI NILAYAM,
and Address : } 59, Broadway, Madras-1**
- Price :** 50 nP.
- Year of Publication :** 1960 (July)
- Pagination :** 48
- Size of the Book** 18.3 Cm.
- Library Classification :** Dewey 915.93
- Brief Indication**
of Contents : The book gives basi cinforma-
tion about Thailand. A map
is included.

BIBLIOGRAPHICAL DATA

No. 1
 Author's Name
 Title
 Date of Publication
 Place of Publication
 Price
 Notes